

PEHR SJÖBRING

PÅ

DESS FÖDELSEDAG

DEN 25 OCTOBER 1827,

HELSAD

AF

SMÅLANDS NATION

UPSALA, PALMBLAD & C. 1827.

Du, hvars ömhet af oss alla rönes,
Du, som utaf ärans lagar krönes,
Du, vårt offer tag!
Tiden som i loppet fjerran svinner,
Solen som i sin banas krets påminner:
Din är denna dag.

Din är dagen; ty Ditt ljusa öga
Log på den mot ljuset i det Höga
Först i BLENDAS dal,
Der, som minnet ristat runor trogna,
Der LINNÉ, som barn, sett blommor mogna,
Der, i Floras sal.

Storsjön såg Du klädd i azur pråla
Och på djupet stjernehvalfvet stråla
I den höga Nord,
Eller satt Du i de gröna lunder
Och, med tanken fäst på forntids under,
Mindes Sagans ord.

Ljuset såg Du, ville ur dess källa
Dricka djupt, der hennes vågor välla,
Och Castalia fann.
Du i Vishetstemplets troget, gerna
Vakade, — Ditt offer, som en stjerna,
På dess altar brann.

Ljuset, som bestrålar menskoanden,
Såg Du uppgå ifrån Österlanden
Klart, som världens sol.
Din ingivelse Du därför lydde,
Upplät Bibeln och, som NORBERG, tydde
Den vid Nordens pol.

Lärdomslusten bort till fjerran landen
Drog Dig, — Du besteg Germanska stranden,
Fast Bellona röt.
Du fann Vishet, Vänskap, perlor klara,
Der; men lugnet, — frälst ur mången fara —
I Ditt hemlands sköt.

Väl Du utur TYCHSENS armar rycktes;
Men ock här af varma hjertan trycktes,
Mött af Nordisk dygd.
Och der Fyris sina böljor gjuter,
SMÅLANDS ungdom sig med kärlek sluter
Omkring Dig, sin skygd.

Detta Rum Ditt namn skall släkten lära.
Minnets välljud här Ditt lof skall bära
Till en efterverld.
Arm och ringa blott är vår förmåga,
Kärlek endast är vår offerlåga,
Tacksamhet vår gärd!

Denna fröjd vi dock ej ensamt skörda,
Alla ädla Ungdomshjertan vörda
Uti Dig sin vän.
Till hvar rådvill lyssnar fromt Ditt öra,
Hvarje suck förmår Din huldhet röra,
Dig, Välgöraren.

Religionen tacksamt mot Dig blickar,
Änglaskaran Dig sitt bifall skickar,
Dig, Du Skriftens tolk.
Sorgen mer ej något hjerta klämmer,
När Du Davids Harposånger stämmer
Upp för Svea folk.

Så Du verkar, — men af lyckan glömmes,
Solen lik, som, fast i moln hon glömmes,
Ljus och värma ger.
Hvad är glansen dock på lyckans branter
Mot Ditt eget värdes diamanter,
Dem Guds öga ser! —

Men så visst, som vi Ditt värde finna,
Skall vår bön i varma hjertan brinna,
Öfver molnen höjd:
Må Du njuta här, för mödor många,
Sälla dagar, kärleksrika, långa,
I Elysisk fröjd!